

har troet, at Jernbanerne, som ganske sikkert ere udviklede meget mere i Danmark i den senere Tid end tidligere, vilde kvæle Dampskibsfarten, og jeg tror heller ikke, at Talangvælskerne skulle blive synderlig forringede; selv om det skulde blive Tilfældet, hvad jeg ikke antager vil ske, at Seilskibenes Antal skulde forringes, thi saa som der større Dampskibe, som kunde gjøre flere Reiser, og her er kun taget Hensyn til Antallet af Reiser, uden Hensyn til, om de ere udsjete af det samme Skib eller ikke. Jeg tror, at disse Talshørrelser vel kunde give mig Anledning til at henstille til den erede Indenrigsminister, om det ikke er muligt i en ikke altsfor fjern Fremtid at faae dette Spørgsmaal om Forbedring af Seiladsen i det nordlige Rattegat realiseret. Der synes jo ikke at være nogen overdreven Mangel paa Penge. Jeg skal naturligvis indrømme, hvad den erede Finantsminister sagde igaar, at skulde alle Fordringer tilfredsstilles, vilde Statskassen meget snart blive tom; men det er sandelig ikke uvesentligt at sørge for, at det danske Folk bevarer sit Navn som søfarende Nation, og vi skulle være meget varomme for ikke at blive overskjede af Sverrig, særlig Helsingborg og Malmø, ja man kan tage Norge med, hvor der anvendes betydelige Summer for at holde Christianiafjord isfri. Jeg skal erkjende, at, forsaavidt de Brancher angaar, der ere henlagte under Marineministeriet, er der i de foregaaende Aar og ogsaa efter Forslaget iaar blevet fulgt med Tiden med passende Fremskridt med Hensyn til Fyrtaarne, Vager o. s. v.; men jeg tror, at man iøvrigt er langt fra at være fulgt med, og at det hidrører, vel ikke fra nogen Mangel paa Interesse hos Indenrigsministeriet, men derfra, at her er en Sag, som det ikke ganske ligger for Indenrigsministeriet at varetage. Jeg tror, at kunde der stræbes hen til om en kortere Tid at faae alle Søfartsforhold samlede under et fælles Ministerium, eller i alt Fald under et fælles Departement, og lagte ganske bort fra Indenrigsministeriet, vilde de Søfarende være overordenlig vel tjente dermed, og jeg tror heller ikke, at det vilde være til Skade for Landet i dens Helhed. — Jeg skal nu ganske kort berøre Fiskeriet, som jo iøvrigt har været draget frem af og til, og ligeledes forrige Aar været omtalt flere Gange. Der er ikke stort Mere at sige derom, end der er sagt i disse Dage, og end hvad jeg har udtalt forrige Aar. Naar man nu skulde komme med noget Nyt, maatte det være med statistiske Oplysninger, og dem kan man ikke faae, af den simple Grund, at der ingen eksisterer. Det synes, at Fiskerispørgsmaalet er godt paa Veie til at løse sig igen. Man lader fra forskjellige Sider, som om der nu er talt saa længe derom, at det kan lægges paa Gylden. Jeg skal dog, saa længe jeg har den Gode at have Blads i dette Thing, stadig holde det i Aande. Naar jeg ser hen til, hvad der er bevilget til Fiskeriet,

kan jeg ikke Andet end udtale min Paaskjønneelse af, at Bevillingen til Fiskeriet i Almindelighed forrige Aar blev forøget med 4,000 Kr. og der ved bragtes op til 12,000 Kr., som ogsaa ere foreslaaede iaar; men det er langtsaa tilstrækkeligt. Ogsaa denne Sag ligger under, at den fuldstændig er blandet imellem forskjellige Ministerier; derfor tages der ikke fat med Kraft og Svær paa at faae en ny Lov i denne Retning, og før der kommer en Lov, kan der ikke komme noget Godt frem. Naar man ser, at Østersfiskeriet, som indbringer nogle og fyrgetyve Tusind Kroner om Aaret, forterer under Domænerne, medens det øvrige Fiskeri hører under Indenrigsministeriet, saa synes det mig at være en Inegalitet. Mig forekommer det idetmindste, at Alt, hvad man drager op af Havet, maa sortere under det samme Departement. Det er umuligt at nævne, hvor mange Millioner der drages op af Havet; men det vilde vise sig at være langt større Tal, end man vil nok tror. Fra Bornholm kan jeg anføre, at i et bestemt Aar blev der af Lax og Silb fisket for 650,000 Kr., og jeg kan ogsaa leilighedsvis nævne, at i Løbet af 25 Dage blev der forrige Aar ved Hirtshals fisket for 50,000 Kr. Vilde man se, hvad andre Lande gjøre for deres Fiskeri, vilde man komme til ganske andre Resultater end dem, man her har nogen Forestilling om. Jeg skal nævne, at i Frankrig som, ligesom her, mlig det Rygte ud, at nu var Fiskeriet i Færd med at dø ud; at det gik tilbage med Ryskfiskeriet. Hvad gjorde man saa der? Sagen blev bragt paa Bane i Senatet, den blev undersøgt, og det viste sig, at den ikke forholdt sig rigtig. Det blev oplyst, at i 1877 blev der inddraget af Havet som ren Indtægt for Frankrig 87,227,000 Francs, hvoraf der saldt paa det egentlige Fiskeri 31 Millioner, Resten paa Statbyr og Lignende. Af Østers var der i 1878 fisket f. Ex. 169 Millioner Stykker. Naar man nu ser, at saadanne Rygter kunne bringe et Land som Frankrig, der er et Agerland, Vinland, Fabrikland og industridrivende Land i enhver Retning, til at lægge tilbørlig Vægt paa Fiskeriets Betydning som Støtte og Nytte for Landet, forekommer det mig forbausende, at vi her hjemme staa ved samme Resultat som tidligere — thi paa et Par Millioner mere eller mindre kommer det jo ikke an — nemlig ved 12,000 Kr. til Fiskeriets Fremme. Hvad jeg nu ønsker, er et saa stort Beløb, at det bliver muligt for Regjeringen at faae Sagen ordentlig undersøgt ved Tilveiebringelse af Data og Tal, der kunne godt gjøre Fiskeriets Betydning. Det ser jo ikke alene Havfiskeri til Export, her er Tale om, men ogsaa Ryskfiskeriet, og for Ryskfiskeriets Vedkommende maa jeg atter fremhæve, at det har en stor Betydning; og at Fiskeri er et vigtigt Næringsmiddel. Det tager sig saaledes underligt ud, naar man Aar for Aar her i Kjøbenhavn maa betale Fisk